

HØJESTERETS KENDELSE

afsagt mandag den 21. februar 2022

Sag 2/2021

Anklagemyndigheden

mod

T

(advokat Lars Henriksen, beskikket)

I tidligere instanser er afsagt kendelse af Københavns Byret den 9. oktober 2020 (SS 90-27128/2020) og af Østre Landsrets 14. afdeling den 21. oktober 2020 (S-2749-20).

I påkendelsen har deltaget tre dommere: Thomas Rørdam, Lars Hjortnæs og Jens Kruse Mikkelsen.

Påstande

Kærende, T, har nedlagt påstand om, at landsrettens og byrettens kendelser ophæves, idet anklagemyndighedens begæring om teleobservation ikke burde være taget til følge.

Indkærede, anklagemyndigheden, har nedlagt påstand om stadfæstelse.

Sagsfremstilling

København Politi rejste ved anklageskrift af 7. april 2020 tiltale mod T for bl.a. grov skatte- og momsunddragelse for i alt ca. 7.335.000 kr.

Da T var registreret med bopælsadresse i England, blev sagen berammet ved Københavns Byret med foreløbig en enkelt retsdag til hovedforhandlingen den 26. oktober 2020.

Københavns Byret forsøgte den 25. maj 2020 at forkynde indkaldelsen til retsmødet via e-Boks. Da indkaldelsen ikke var blevet åbnet efter 7 dage, sendte retten den 12. juni 2020 for-

kyndelsesopgaven til Enheden for Udlandsforkyndelse ved Retten på Frederiksberg med henblik på forkyndelse for tiltalte på hans adresse i England.

Ifølge Københavns Byret oplyste udlandsforkyndelsesenheden, at enheden i forbindelse med en anden sag havde fået oplyst, at T ikke var bosiddende på adressen i England. Byretten tog derfor kontakt til anklagemyndigheden ved Københavns Politi.

Københavns Politi forsøgte forgæves at forkynde indkaldelsen for T på forskellige adresser i Danmark, herunder hans tidligere virksomheds adresse og på hans ekshustrus adresse, idet hun er mor til deres fælles børn, samt telefonisk.

Den 9. oktober 2020 anmodede Københavns Politi om tilladelse til i medfør af retsplejelovens § 791 a, stk. 5, nr. 1, fra udbydere af telenet eller teletjenester at indhente oplysninger vedrørende lokalisering af mobiltelefon med telefonnummer ... i perioden fra den 9. oktober 2020 og til udløbet af en frist fastsat af retten.

Indgrebet var ifølge anklageren af væsentlig betydning for efterforskningen, idet T efter anklagemyndighedens opfattelse unddrog sig forkyndelse i sagen.

Af byrettens kendelse af 9. oktober 2020 fremgår bl.a.:

”Ved de foreliggende oplysninger må det antages, at den pågældende mobiltelefon benyttes af [T], der mistænkes for overtrædelse af de anførte lovbestemmelser, der kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover. Efter de foreliggende oplysninger, herunder navnlig de oplysninger, der fremgår af bilag 4 [om politiets forkyndelsesbestrebelse], må det endvidere lægges til grund, at [T] opholder sig i Danmark og søger at unddrage sig den forkyndelse i sagen, der i nærværende sag skal ske ved politiets foranstaltning. Det følger af retsplejelovens § 743, at politiets efterforskning blandt andet har til formål at forberede sagens behandling ved retten. På den anførte baggrund finder retten herefter, at det begærede indgreb må antages at være af væsentlig betydning for efterforskningen, og retten tager derfor begæringen til følge som nedenfor bestemt, jf. retsplejelovens § 791 a, stk. 5, nr. 1.”

Både indgrebsadvokaten og Ts beskikkede forsvarer kærede kendelsen til landsretten. Byretten tillagde kæremålet opsættende virkning.

Landsretten afsagde kendelse den 21. oktober 2020. Af kendelsen fremgår bl.a.:

”Det følger af retsplejelovens § 791 a, stk. 5, at teleobservation under nærmere angivne betingelser kan foretages, når indgrebet må antages at være af væsentlig betydning for efterforskningen.

Retsplejelovens regler om efterforskning er fastsat i kapitel 67 under overskriften ”Almindelige bestemmelser om efterforskning”. Efter retsplejelovens § 743 har efterforskningen til formål ikke blot at klarlægge betingelserne for at pålægge strafansvar og tilvejebringe oplysninger til brug for sagens afgørelse, men tillige at forberede sagens behandling ved retten.

Retsplejelovens kapitel 67 blev indsat ved lov nr. 243 af 8. juni 1978, hvor det tidligere begreb ”forundersøgelse” blev ophævet. Det følger af side 8 i betænkning 622/1971 ”Betænkning om Efterforskning i straffesager m.v.”, hvortil der henvises i lovforslaget (lovforslag nr. 134 af 16. december 1977), at efterforskning er betegnelsen for det processtadium, der går forud for hovedforhandlingen. Det er endvidere anført, at efterforskning også angår tilvejebringelse af oplysninger om personlige forhold og forberedelse af sagens behandling ved retten. Efterforskningens formål er således udvidet til at omfatte andre spørgsmål end dem, som vedrører selve den strafbare handling.

Landsretten finder herefter, at forkyndelse for [T] med henblik på at sikre hans tilstedeværelse under hovedforhandlingen må anses for forberedelse af sagens behandling ved retten og dermed et led i efterforskningen.

Herefter, og idet landsretten af de grunde, byretten har anført, tiltræder, at betingelserne i øvrigt for at foretage teleobservation er opfyldt, herunder at indgrebet efter de foreliggende oplysninger om forkyndelsesbestræbelserne ikke er i strid med proportionalitetsprincippet i retsplejelovens § 791 a, stk. 7, og da det af forsvareren anførte ikke kan føre til et andet resultat, stadfæstes byrettens afgørelse.”

Indgrebet blev iværksat den 22. oktober 2020.

Retsmødet den 26. oktober 2020 blev aflyst, da det ikke havde været muligt at forkynde indkaldelsen for T.

Telenor oplyste over for politiet, at T den 1. december 2020 befandt sig i Tyrkiet, at han den 14. december 2020 befandt sig i England, og at han den 13. januar 2021 befandt sig i Danmark, nærmere bestemt på X-vej.

På baggrund af Telenors oplysninger blev indkaldelse til retsmøde den 7. april 2021 herefter den 13. januar 2021 forkyndt personligt for T.

Retsgrundlag

Teleobservation

Retsplejelovens § 791 a, stk. 5, nr. 1, og stk. 7, bestemmer:

”§ 791 a.

...

Stk. 5. Må indgrebet antages at være af væsentlig betydning for efterforskningen, og vedrører efterforskningen en lovovertrædelse, der kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover, kan politiet foretage teleobservation ved

1) at indhente oplysninger fra udbydere af telenet eller teletjenester vedrørende lokaliseringen af en mobiltelefon, der antages benyttet af en mistænkt, eller

2) ...

...

Stk. 7. Observation må ikke foretages, såfremt det efter indgrebets formål, sagens betydning og den krænkelse og ulempe, som indgrebet må antages at forvolde den eller de personer, som det rammer, ville være et uforholdsmæssigt indgreb.”

Bestemmelsen i retsplejelovens § 791 a, stk. 5, nr. 1, blev indsat i retsplejeloven ved lov nr. 542 af 8. juni 2006 som § 791 a, stk. 5. Af de almindelige bemærkninger til lovforslaget fremgår bl.a. (Folketingstidende 2005-06, tillæg A, lovforslag nr. L 217, s. 7194-7197):

”5. *Teleobservation*

...

5.3. *Justitsministeriets overvejelser*

5.3.1. *Justitsministeriets overvejelser og lovforslagets nærmere indhold*

...

Observation af mistænkte udgør et vigtigt redskab i politiets efterforskning af strafbare forhold. Justitsministeriet finder det – ligesom arbejdsgruppen – i den forbindelse væsentligt, at politiet har adgang til fra udbydere af telenet eller teletjenester at indhente lokaliseringsdata vedrørende en mobiltelefon, der antages at blive anvendt af en mistænkt (teleobservation). Ved teleobservation forstås således indhentelse af oplysninger, der gør det muligt løbende at stedfæste den pågældende mobiltelefon, når mobiltelefonen er tændt. Det vil navnlig dreje sig om oplysninger om, hvilke mobiltelefonmaster den pågældende mobiltelefon er i forbindelse med ved opdateringer, hvilken celle der er anvendt ved opdateringen, samt – ved mobiltelefonens anvendelse til kommunikation – oplysninger om i hvilken afstand fra masten mobiltelefonen befinder sig.

Anvendelsesområdet for et traditionelt efterforskningsmiddel som observation kan på denne måde siges at blive udvidet med den teknologiske udvikling inden for telekom-

munikation og de tekniske muligheder, der er med den nuværende mobiltelefoni. Dette kan både være tilfældet, hvor teleobservation sker i tilknytning til politiets brug af andre efterforskningsmidler, og i tilfælde, hvor teleobservation som et isoleret indgreb kan være af væsentlig betydning for efterforskningen.

...

Politiets behov for i efterforskningsmæssigt øjemed at indhente oplysninger om, fra hvilke master en mobiltelefon opdateres, og dermed hvor den pågældende mobiltelefon befinder sig, kan være til stede i situationer, hvor der – som det var tilfældet i ovennævnte højesteretskendelse – tillige foretages skygning af den pågældende. Politiet kan imidlertid også tænkes at have et sådant behov i situationer, hvor der ikke er iværksat en sådan skygning. Det kan f.eks. være tilfældet, hvis politiets efterforskning alene nødvendiggør et overblik over den pågældendes færden, mens egentlig iagttagelse af den pågældende og dennes aktiviteter ikke er nødvendig eller ville være uforholdsmæssig ressourcekrævende. Det kan endvidere forekomme tilfælde, hvor den mistænkte er så ”sikkerhedsbevidst”, at det i praksis er vanskeligt eller umuligt at gennemføre en ”manuel” skygning af den pågældende.

...

5.3.2. Forholdet til Den Europæiske Menneskerettighedskonvention

Ved indgreb i form af teleobservation tilvejebringes oplysninger, hvorved politiet løbende får kendskab til, hvor den mistænkte mobiltelefon befinder sig og dermed også – formodningsvis – oplysninger om den mistænkte færden.

Justitsministeriet er opmærksom på, at der derfor kan rejses det spørgsmål, om der med teleobservation er tale om et indgreb af en sådan karakter, at det er omfattet af artikel 8, stk. 1, i den Europæiske Menneskerettighedskonvention om retten til respekt for privatlivet.

I det omfang teleobservation måtte antages at udgøre et indgreb i retten til respekt for privatlivet, følger det af artikel 8, stk. 2, at et sådant indgreb kan foretages, hvis det er foreskrevet ved lov og er nødvendigt i et demokratisk samfund til varetagelse af nærmere bestemte anerkendelsesværdige formål, herunder beskyttelse af den offentlige trykthed og forebyggelse af uro eller forbrydelse.

Politiets adgang til at foretage teleobservation vil have klar lovhjemmel i den foreslåede bestemmelse og vil finde sted med det formål at efterforske strafbare handlinger. Indgrebet går efter Justitsministeriets opfattelse ikke videre, end hensynet til kriminalitetsbekæmpelsen tilsiger, da et konkret indgreb forudsætter, at det er af væsentlig betydning for efterforskningen at indhente de pågældende oplysninger, og at der skal være tale om efterforskning af en lovovertrædelse, der kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover. Endvidere er der alene tale om en observation, der ved hjælp af tekniske hjælpemidler foretages uden iagttagelse af den mistænkte og uden adgang til at aflytte indholdet af den kommunikation, der foretages ved hjælp af mobiltelefonen. Hertil kommer, at politiets anvendelse af teleobservation efter forslaget som udgangspunkt kræver rettens forudgående kendelse og således alene kan foretages under retlig kontrol. Hvis øjemedet ville forspildes ved at afvente rettens kendelse, kan politiet dog efter den foreslåede bestemmelse iværksætte indgrebet. I så fald skal politiet efterfølgende og inden

24 timer forelægge sagen for retten, der skal foretage indberetning til Justitsministeriet, hvis indgrebet ikke kan godkendes.

På den baggrund er den foreslåede ordning efter Justitsministeriets opfattelse i overensstemmelse med konventionens artikel 8.”

Efterforskning

Retsplejelovens § 743 bestemmer:

”§ 743. Efterforskningen har til formål at klarlægge, om betingelserne for at pålægge strafansvar eller anden strafferetlig retsfølge er til stede, og at tilvejebringe oplysninger til brug for sagens afgørelse samt forberede sagens behandling ved retten.”

Bestemmelsen fik sin nugældende ordlyd ved lov nr. 243 af 8. juni 1978. Lovforslaget bygger på Strafferetsplejeudvalgets forslag i betænkning nr. 622/1971 om efterforskning i straffesager. I udvalgets bemærkninger til den foreslåede § 743 (betænkningen s. 41) er det ikke nærmere anført, hvad der ligger i, at ”forberede sagens behandling ved retten”.

Af Strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 1023/1984 om politiets indgreb i meddelelshemmeligheden og anvendelse af agenter fremgår af de generelle bemærkninger om straffeprocessuelle tvangsindgreb bl.a. (s. 11):

”1.1. Begrebet ”Straffeprocessuelle tvangsindgreb”

Ifølge strafferetsplejeudvalgets oprindelige kommissorium fra 1968 skulle udvalget gennemgå og fremkomme med forslag til revision af retsplejelovens 4. bog, 2. og 3. afsnit, der i lovens daværende affattelse handlede om henholdsvis ”Midler til sagens oplysning m.m.” (f.eks. besigtigelse, beslaglæggelse og ransagning) og ”Undersøgelse, førend tiltale er rejst, i sager, som forfølges af statsadvokaten eller politiet”. Reglerne i de to afsnit er nu, jfr. lov nr. 243 af 8. juni 1978, samlet i andet afsnit af lovens fjerde bog. Dette afsnit har overskriften ”Sagens forberedelse, inden tiltale rejses”.

Det er altså udvalgets opgave at gennemgå reglerne om den del af straffeprocessen, der ligger forud for tiltalerejsningen og domsforhandlingen. Dette stadium af processen anvendes navnlig til politiets efterforskning.”

Af betænkning nr. 1298/1995 om fotoforevisning, konfrontation, efterlysning og observation fremgår om samme emne bl.a. (s. 12):

”1.3. Begrebet ”straffeprocessuelle tvangsindgreb”.

”Straffeprocessuelle tvangsindgreb” er betegnelsen for en del af de midler, som politiet tager i anvendelse under efterforskningen. Det er midler, hvorved politiet under sagens forberedelse for at skaffe eller sikre oplysninger i sagen eller for på anden måde at fremme strafforfølgningen og kriminalitetsbekæmpelsen påtvinger sigtede eller andre indgreb i deres private interessesfære. Det kan være indgreb f.eks. i de pågældendes frihed, fred, ære eller ejendomsret. Indgrebene sker på en sådan måde, at politiets handlinger ville være strafbare, hvis de ikke netop skete som led i en efterforskning og derfor på grund af det overordnede formål – opklaring og bekæmpelse af kriminalitet – var gjort lovlige. F.eks. ville politiets anholdelse af en person være strafbar som frihedsberøvelse, hvis anholdelsen ikke var særlig hjemlet under nærmere angivne omstændigheder.”

Overskriften til retsplejelovens fjerde bog, andet afsnit, der omfatter lovens kapitel 67-75 b, herunder § 743 og § 791 a, er ændret fra ”Sagens forberedelse, inden tiltale rejses” til: ”Efterforskning, tvangsindgreb mv.” ved lov nr. 538 af 8. juni 2006. Af de specielle bemærkninger til lovforslaget fremgår det, at ændringen er begrundet i, at den nye overskrift er ”en mere dækkende overskrift for reglerne i dette afsnit, bl.a. fordi nogle af reglerne også finder anvendelse efter, at der er rejst tiltale” (Folketingstidende 2005-06, tillæg A, lovforslag nr. L 168, s. 5411).

Anbringender

T har anført navnlig, at der ikke er hjemmel i retsplejelovens § 791 a, stk. 5, til at foretage teleovervågning med henblik på efter retsplejelovens kapitel 17 at forkynde en indkaldelse af tiltalte til hovedforhandling, da der ikke er tale om ”efterforskning”.

Forkyndelse forstås af domstolene, og der tilkommer ikke domstolene opgaver af efterforskningsmæssig karakter i dansk retspleje. At politiet kan yde bistand til fremskaffelse af oplysninger og til forkyndelse fører ikke til, at magtudøvelsen skifter karakter fra rettens administrative forkyndelseskompetence til politiets efterforskningsmæssige forkyndelseskompetence. Efterforskning er handlinger, der er rettet mod de fakta, der fremkommer i et eventuelt anklageskrift.

Der må kræves sikkert hjemmelsgrundlag for at anvende tvangsindgreb som teleovervågning. Der er ikke støtte i forarbejderne og litteraturen for, at efterforskning kan udstrækkes til forkyndelsen, som ligger efter tiltalerejsning. Når der henses til, at formålet er anvendelse af indgribende tvangsforanstaltninger over for en borger, er der ikke grundlag for at foretage en udvidende fortolkning af efterforskningsbegrebet, der ligger ud over den almindelige sprogli-

ge forståelse. En udvidet fortolkning vil medføre, at tvangsindgreb vil kunne anvendes inden for al politimæssig virksomhed med blot den mindste relation til en straffebestemmelse.

Hertil kommer, at kriminalitetskravet i retsplejelovens § 791 a ikke er opfyldt, da forkyndelsesreglerne er ikke strafbelagt. Kravet skal ikke vurderes i forhold til anklageskriftets indhold, men i forhold til den selvstændige forkyndelsessag. Det forekommer besynderligt om anvendelsen af tvangsindgreb i relation til forkyndelse skulle være betinget af, hvilken strafferamme den pågældende eventuelt skulle være undergivet.

Skal bistand til forkyndelsen anses for efterforskning, er betingelserne for at foretage teleovervågning efter retsplejelovens § 791 a i øvrigt ikke opfyldt.

Teleovervågning var ikke af afgørende betydning for efterforskningen i den konkrete sag. Inden for det seneste år har man over for T uden problemer kunnet forkynde en vidneindkaldelse til en straffesag og to stævninger i en civil erstatningssag og en konkurskarantænesag. Politiets forkyndelsesbestræbelser har koncentreret sig om kærestens og ekskonens adresse uden indikation på, at T har været til stede på adresserne, og politiet har helt undladt at forkynde på den adresse, han er tilmeldt i England.

Endelig er teleovervågning med henblik på forkyndelse i strid med proportionalitetsprincippet i retsplejelovens § 791 a, stk. 7, ligesom teleovervågning ikke var proportionalt i den konkrete sag. Allerede fordi det ikke er dokumenteret, at retten har bedt politiet om bistand til forkyndelse, er det ikke proportionalt at give beføjelse til teleovervågning. De almindelige forkyndelser, der er sket i forhold til T inden for det seneste år sammenholdt med, at teleovervågning er et intensivt indgreb, medfører, at der må udfoldes flere relevante bestræbelser på almindelig forkyndelse end de bestræbelser, der er foretaget i den konkrete sag.

Anklagemyndigheden har anført navnlig, at der generelt er hjemmel for politiet til at foretage straffeprocessuelle tvangsindgreb som f.eks. teleobservation som led i opgaven med at forkynde.

Forkyndelsesopgaven er en del af efterforskningen, jf. retsplejelovens § 743, hvorefter efterforskningens formål omfatter andre spørgsmål end dem, der vedrører selve den strafbare

handling. Det følger af bestemmelsens ordlyd og forarbejder, at efterforskningen har et meget bredt sigte, og at forberedelsen af sagens behandling ved retten som følge af ophævelsen af forundersøgelsesinstituttet i 1978 nu i det hele sker under efterforskningen.

Det er uden betydning, at opgaven med at forkynde nu er tillagt retterne, dels fordi forberedelsen af sagens behandling ved retten er omfattet af efterforskningen, og dels fordi beslutningen om at placere opgaven hos retterne i øvrigt beror på ressourcemæssige overvejelser fra lovgivers side.

Betingelserne for at foretage teleobservation som led i en forkyndelse skal være opfyldt for så vidt angår den underliggende straffesag, som forkyndelsen vedrører, og det har således ikke nogen betydning, at forkyndelsesreglerne ikke er strafbelagt.

Det er generelt af væsentlig betydning for straffesagers gennemførelse, at politiet har mulighed for at foretage de skridt, der er nødvendige for at forkynde en meddelelse for en person, der som T helt åbenbart unddrager sig forkyndelsen og dermed selve strafforfølgningsen. Nægtes politiet sådanne efterforskningsskridt, vil det kunne betyde, at hovedforhandlingen må udsættes, at gennemførelsen af sagen bliver vanskeliggjort, og i værste fald at strafforfølgningsen helt må opgives.

Betingelserne for at foretage teleobservation af Ts mobiltelefon var opfyldt i den konkrete sag.

Det var af væsentlig betydning for efterforskningen (forkyndelsen), at politiet fik tilladelse til at lokalisere Ts telefon i Danmark med henblik på at forkynde for ham personligt.

T har ikke på noget tidspunkt åbnet byrettens indkaldelse til retsmødet den 26. oktober 2020 i sin e-Boks. Det var derfor nødvendigt på anden vis at forkynde indkaldelsen.

På baggrund af byrettens oplysninger fra Enheden for Udlandsforkyndelse om, at T formodes at opholde sig i Danmark frem for på sin registrerede bopælsadresse i England, foretog politiet egne undersøgelser af, om T reelt opholdt sig i Danmark.

Ifølge politiets rapport oplyste en nabo den 10. juli 2020 at have set T flere gange i området omkring X A/S' adresse på X-vej i København. Politiet observerede den 20. juli 2020, at en bil registreret i hans navn holdt ved ekshustruens adresse på Y-vej nr. ... i ..., og den 6. august 2020 genkendte en polititjenestemand T i lokalerne hos X A/S', hvorefter T undløb fra stedet. Den 19. august 2020 oplyste tiltaltes ekshustru til politiet, at T af og til kom på hendes adresse for at besøge deres fælles børn, og ved politiets opkald til tiltaltes telefon den 25. august 2020 blev røret straks lagt på, da det blev oplyst, at det var politiet. Der var derfor grund til at tro, at T reelt opholdt sig i Danmark, og at han bevidst forsøgte at unddrage sig forkyndelsen.

Det er derfor uden betydning, at det i tidligere sager var lykkedes at forkynde for T på sædvanlig vis, og at han formelt stod registreret med adresse i England.

At han reelt opholdt sig i Danmark, støttes også på, at det den 13. januar 2021 lykkedes politiet at forkynde indkaldelsen for ham efter lokalisering af hans telefon i Danmark i henhold til landsrettens kendelse.

Teleobservation var under de foreliggende omstændigheder ikke efter indgrebets formål, sagens betydning og den krænkelse og ulempe, som indgrebet måtte antages at forvolde, et uforholdsmæssigt indgreb.

Det fremgår af Københavns Byrets mail af 21. oktober 2020 til Københavns Politi, at byretten den 17. august 2020 aftalte med Københavns Politi, at forkyndelsesopgaven skulle overgå til politiet. Indgrebet er derfor ikke uproportionalt på grund af manglende overdragelse.

Der henvises i øvrigt til politiets bestræbelser på at forkynde for T uden brug af teleobservation, og at det var af væsentlig betydning for gennemførelsen af hovedforhandlingen, at indkaldelsen blev forkyndt for T. Der er med den rejste tiltale tale om meget grov kriminalitet. Endelig var der med den blotte lokalisering af Ts telefon tale om et ganske beskedent indgreb og dermed en beskedent krænkelse og ulempe, som opvejes af sagens alvorlige karakter og samfundsmæssige betydning.

Højesterets begrundelse og resultat

Efter retsplejelovens § 791 a, stk. 5, nr. 1, kan politiet indhente oplysninger fra udbydere af telenet eller teletjenester vedrørende lokalisering af en mobiltelefon, der antages benyttet af en mistænkt, hvis indgrebet antages at være af væsentlig betydning for efterforskningen og vedrører efterforskningen af en lovovertrædelse, der kan medføre fængsel i 1 år og 6 måneder eller derover. Indgrebet betegnes teleobservation.

Efterforskningen har ifølge retsplejelovens § 743 til formål at klarlægge, om betingelserne for at pålægge strafansvar eller anden strafferetlig følge er til stede, og at tilvejebringe oplysninger til brug for sagen samt forberede sagens behandling ved retten.

Højesteret finder efter indholdet af og forarbejderne til retsplejelovens § 791 a, stk. 5, nr. 1, sammenholdt med den generelle afgrænsning af de straffeprocessuelle tvangsindgreb, der ligger til grund for lovgivningen på området (jf. f.eks. Strafferetsplejeudvalgets betænkning nr. 1023/1984 om politiets indgreb i meddelelshemmeligheden og anvendelse af agenter s. 11 og betænkning nr. 1298/1995 om fotoforevisning, konfrontation, efterlysning og observation s. 12), at det straffeprocessuelle tvangsindgreb teleobservation kun kan anvendes som led i politiets efterforskning af strafbare forhold under sagens forberedelse, dvs. forud for tiltalerejsningen.

Der findes ikke grundlag for med henvisning til formålsbestemmelsen i retsplejelovens § 743 at udstrække anvendelsesområdet for § 791 a, stk. 5, nr. 1, til også at omfatte politiets tilvejebringelse af oplysninger til brug for forkyndelse af indkaldelsen til hovedforhandlingen.

Højesteret tager herefter Ts påstand til følge.

Thi bestemmes:

Landsrettens kendelse ændres således, at anklagemyndighedens anmodning om teleobservation ikke burde være taget til følge.

Statskassen skal betale kæresagens omkostninger.